

Մեզմէ մեկնած փառներուն հուրօք թելերն են միայն,
 Կը կամբջեն որ մեզի անմեռ հիւսով մը հողին.
 Այն որ կամուրջն իր չունի պիտի՝ կորսուի ընդունայն,
 Ինչպէս օրէնքն է հողին՝ մարդոց սրբին մէջ գրուած:

Օրհնեա՛լ սկիզբն է քու հող, եւ ալ յաւէս անվախճան,
 Լոկ քու ճամբով կը մայիկն վերածընող մեր փառքին.
 Յաւերժութիւնը քանզի հեռու պատրանք է միայն.
 Ով դուն հաւասքը առջի, վերջին երազը մարդուն:

Ու պիտի օր մը ծոցէդ բացուի երազը մերին,
 Յարութեան փառքն ալ հնչէ նորաստեղծման հրաշքով.
 Իւրաքանչիւրն իր հողէն պայծառանայ պիտի՝ յայնժամ.
 Բայց մինչ օրն այդ իրարու պիտի ընդդէմ մարտնչին,

Ու վառն հողին սարժուած մնայ կըռիւն այդ անհաւատ:

Պ. ՅՈՒՆԱՊ

Հ Ո Ղ Ի Ն Զ Ա Յ Ն Ը

Պ.

Յաւերժական այս կըռուին եղար մարզի՛կ, նահապակ,
 Հաւասարիմ ալ ցե՛ղ իմ, յաւերժութեան այդ սրտում.
 Քանի՛ հեղ ծառը կեանքիդ առաւ ծաղիկ, թողմեցաւ,
 Հողերուդ տակ կը ննչեն քանի երազ ու խոստում:

Երկիրն այսպէս պապերուս անխնայեան ու արեան,
 Դարէ ի դար մինչ այսօր եղաւ տանաւ ու բագին,
 Զոյգ փառներովն այս շաղուած պիտի ցեղ իմ յաւիտեան
 Դուն աղուորմաս օրէ օր, անցնիս լոյսէն ալ անդին:

Մեր բաղձանքէն ու սէրէն թէեւ հեռու, բայց աղուոր,
 Թոչունն ինչպէս հեկեաթին արգելքներու տակ հազար.
 Անունդ անուշ ճայրենիք, գինիին պէս դարաւոր,
 Զոր կը փնտռեմ ամէն տեղ՝ բերած հոգիս շրթներուս:

Անուններու եւ արեան մարգրիտներով երիզուած,
 Քեզի համար մահուան հետ յաւերժ կռել ենք դաշինք,
 Քեզի համար ով իմ հող, երազներով քաղցրացած,
 Մեռելներովքս լեցուն, ամենասուրբ յըղութիւն:

Երուսաղէմ

Պ. ՅՈՒՆԱՊ